

Бай Станювата задача

След десет днешно отсъствие от България, бай Станю, който прави екскурзия с нашите *интелектуалци* до Атина, е пак между своите пжтековци. Той ни носи от топлия юг на Егейското море много впечатления, които иска да сподели с своите малки читатели.

— Е, бай Станю, ще ни разкажеш ли какво си видял из тази интересна страна — запита ме Татунчо, който първи ме съгледа, когато слезох на площада Св. Неделя с своите два куфари.

— Какво да ти кажа, Татунчо, сега освен накъсо, каквото най-много те интересува.

— Мен най-много ме интересува да зная, какво има в тия куфари.

— Повдигни ги и ще разбереш. Татунчо се опита да повдигне по-големия куфар, но като се изпъна на страна и се зачерви от теглене на дръжката, остави куфара и каза:

— Тръбва да има олово или нещо друго, което не зная.

— Много просто! Има онова, което мълчи, а разправя; което е мъртво, а оживява; което близо ли е — губи се, далече ли е, пакъ се губи. Що е то?

Татунчо се позамисли и каза:

— Има книги и то с картинки.

— Браво, Татунчо, ти не си помалък познавач от мене. Ами сега я отгатни. Къде се намира Атина?

— Атина се намира в Гърция, на брега на морето.

— Добре можеш ли ми каза в коя област на Гърция се намира.

— Не зная, бай Станю, не съм учил още тия неща.

— Е добре, аз ще те подсѣтя и ти ще налукаш. Атина — замѣниш ли предпоследната буква с друга, ще получиш областта. Хайде, ако налукаш, ще получиш един хубав албум с картини от Гърция.

Татунчо бѣше прочел в вестника едно описание за Атина и веднага извика: Атика!

— Браво, Татунчо, ето ти албума. В него ще видиш много интересни неща.

Татунчо, зарадван до уши, сложи книгата под мишница и поиска да хукне за дома си и от там за училище, за да се похвали на всички за хубавия подарък. Но бай Станю го спрѣ с думите:

— Чакай, искам да ти задам една грѣцка задача, па ако я решиш, ще получиш още един подарък.

— Казвай, бай Станю, че нѣмам търпение.

От Солун трѣгнаха два души за Атина. Единият по море, а другият по суша. Този, който трѣгналъ с трѣна, изпусналъ влака на една гара и продължилъ пѣтя си следъ 12 часа на другия ден. Този който пжтувалъ с парахода, стигналъ с 4 часа по-късно от другия. Пита се сега: кой е стигналъ по-рано, като се знае, че пѣтя по суша от Солун до Атина е 12 часа, а по море 24 часа?

— Ще се помъжа, бай Станю.

— Нека се помъжат и другите пжтековци! Задачата не е много трудна и от разрешилите я, по жребий, един ще получи хубав грѣцки албум. А пакъ за следния брой, аз ще ви разправа какъ бѣх при грѣцките пжтековци и какво видѣх в тѣхните училища.

Но за да имате по-големо търпение, ще ви разправа тука и една смѣшна случка в Атина.

Вървя си по улицата с чанта в ръка, в която бѣх си накупилъ нѣкои книги. По едно време виждамъ, че подиръ мене тичатъ две момчета, с черни очи като вжглени и мургава кожа като тая следъ плажъ на море. В ръцете си носятъ нѣкаква книга. Казватъ ми нѣщо по грѣцки, но аз нищо не разбирамъ. И за да кажа все пакъ нѣщо, казахъ: не, не!

Тогава децата ми подадоха книгата. За голѣмо удивление разбрахъ че е моята. Разпрала се чантата и тя изпаднала!

Но какъ стана така, че се разбрахъ. Много просто. На грѣцки не било нашето *до*. А думата *до* — *охи*. Така азъ започнахъ *не* и *охи* до като навикна да казвамъ *да* и *не* на грѣцки.

Веднѣжъ, обаче, на единъ банкетъ азъ се унесохъ. Поднесоха ми въ края една табла с плодове — банани, портокали и фурми. На поканата обичамъ ли да си взема, азъ се сепнахъ от желанието да не изпусна тия лакомства и просто изгървахъ едно *охи*, въ знакъ на възхищение и удивление. Келнерътъ обаче въ мигъ дигна таблата като разбралъ, че съмъ казалъ *охи*.

И тѣй азъ си останахъ тоя обѣд безъ най-хубавия десертъ.

Но, за да не остана съвършено гладенъ и жаденъ нѣкога, азъ научихъ думите *хлѣбъ* — *псоми* и *вода* — *неро*.

Сега мисля че зная грѣцки езикъ и не мисля да бъркамъ никога тия четири думи.

Въ идущия брой ще ви разправа много интересни неща из Атина.

Разрешение на бай Станювата задача в брой 9.

Башитъ на тримата пжтековци сж: Минчо Костовъ, Иванъ Розарски и Петко Друмевъ.

Като е трѣгналъ за *шума*, не си е изгубилъ *ума*. Малко *напрежение* и ще се получи правилното *разрешение*.

Получени сж отговори от София: Чировъ Георги, Василка Тжкова — френския колежъ, Веселинъ Кисовъ, Митко Иванчевъ, Иванчо П. Петковъ, Йорданъ Т. Цоневъ, Данчо Т. Мотовъ, Любка Милчева, Ал. Сжбевъ, Невѣна Маринова.

От провинцията: Любомиръ Антоновъ, — Русе, Алек. Дим. Бѣлорѣчки — Горна Джумая, Ив. Пенджиковъ, уч. с. Бачево. Разложко, Марийка Д. Лакова, Пещера, Петъръ Д. Петровъ (получава премията по жребий), Н. Христовъ с. Разпоповци, Еленско, Илия Бански, Дим. Методиевъ, с. Червенъ брѣгъ, Фреди Табаковъ — Пловдивъ, Боянъ К. Дачевъ, — Русе, — Жоро Косовъ — Ямболъ, Недѣлка Р. Хайдутова — Ямболъ, Христо Тенчевъ — гара Раковски.

Решение на шеговитите въпроси в брой 9.

Защото нощемъ спатъ. Сянгертъ. Която събира най-много хора. Умътъ. Лѣнността. Защото ги попарва сланата: Небосклонътъ. Защото нѣма храна. Парадъ се прави с добре облѣчени войници, а война — с храбри и добре въоръжени. Носътъ. Отъ стѣклото на прозореца.

Доста сполучливи отговори сж дадени отъ: Григоръ Велковъ — Червенъ брѣгъ, който получава една книжка.

Задачи от пжтековците

Горско животно: замѣнете предпоследната буква и ще получите любимото ядене.

Видъ пазачъ отъ 2 срички. Първата животно, втората животински вики.

Съ р — съмъ цѣте, съ б — пите, съ к — домашно животно и съ л — растение.

Дума отъ 4 срички. Първата глаголъ, втората — сжщо, третата и четвъртата, нѣщо много често у бѣбетата или пакъ чужда дума, която означава съюзъ.

Чировъ Георги — София
Столица на държава въ Балканския полуостровъ. Махнете ли първата ми буква, ставамъ еврейско женско име.

Име на плодъ съмъ отъ 6 букви. Махнете ли първите две букви, ставамъ пакъ еврейско женско име.

Албертъ Рафаелъ Ниньо, София.

Решение на седма езикова задача

Прибавете къмъ веѣко сжщевително подходяще за текста прилагателно, съ условие да се запази ритѣмъ.

Днесъ отидохъ да разгледамъ нова фабрика за вкусни кашкавали, прѣсна лѣкта, апетитенъ нѣборъ, чудна тока, шуплестъ швайце, ѣменталъ чудесенъ, темъ подобни бѣли сиренѣта за хранителна закуска. Фабриката нова е на нѣско до Орландовци въ полѣто равнo и т. н.

Нито едно сполучливо разрешение не е дадено на тази задача. Затова никой не получава романа *Златно сѣрдце*, отъ Калина Малина. Тази книга струва 60 лв., издание е на Хемусъ, но абонатитъ на Пжтека, па и всички останали пжтековци могатъ да си я набавятъ само за 40 лв. чрезъ редакцията.

Златно сѣрдце е подвързана и съ много цѣтни иллюстрации.

Изъ отзивитъ: — „Златно сѣрдце“ е разказанъ увлѣкателно, съ нѣжностъ къмъ бедствующото дете“ (в. „Свободна речъ“).

Въ „Златно сѣрдце“ е дадена поезията на българския градецъ“ (в. „Миръ“).

„Златно сѣрдце“ е една отъ ония книги, които непременно ще останатъ въ завещание на идни поколения“ (в. „Зора“).

„Ето петдесетъ години изтекоха отъ нашето освобождение, а първиятъ романъ за юноши, *Златно сѣрдце*, се появя едва преди нѣколко дни“ (в. „Заря“).

„Романътъ е за юноши. Тѣ го четатъ. Той е за тѣхъ събитие. Тѣ подобенъ български романъ не сж чели. Тѣ сж въ възторгъ отъ своя герой и любимецъ“ (в. „Камбана“).

Всички вестници помѣстиха отзивъ за *Златно сѣрдце*. Пжтековци трѣбва да прочетатъ първия български романъ за юноши и да изкажатъ впечатленията си отъ него, чрезъ Пжтека.

Страничка на пощенската марка

Мили пжтековци, знаете ли, кой е измислилъ първата пощенска марка? Навѣрно не знаете. Тогава азъ ще ви кажа. Първата пощенска марка е измислена отъ англичанина сѣръ Роналдъ Хилъ точно преди 102 години.

Кое нѣщо дало поводъ на сѣръ Роналдъ Хилъ да намисли това? Едно съвсемъ случайно писѣмце.

Сѣръ Роналдъ Хилъ пжтувалъ изъ западна Велико-Британия. Единъ денъ, като напушалъ хотела, видѣлъ, какъ раздавачътъ предалъ едно писѣмце въ ръцетъ на дѣщерята на хотелиера. Момиченцето обѣрнало отсамъ и оттамъ плика и запита: ло раздавача?

— Господинъ раздавачъ, кажете ми, моля ви се, колко трѣбва да заплатя за това малко писѣмце, което ми праща моя милъ братъ?

— Единъ шилингъ, уважаема госпожице.

— Единъ шилингъ! Та това е цѣло богатство! Ако имамъ единъ шилингъ, азъ ще отида сама при братъ си, за да го видя и пакъ ще си дойда. Съжелявамъ, господинъ раздавачъ, но писмото ще върнете обратно, защото нѣмамъ единъ шилингъ.

Сѣръ Роналдъ Хилъ се трогналъ отъ тази сцена и поискалъ да заплати таксата за писмото, но момиченцето не приело.

— Благодаря ви, любезни господине, — казало то. — Това е съвсемъ излишно. Ние съ братъ си тѣй често си пишемъ, че ако плащаме, нѣма да остане тухла отъ хотела на баща ни. Затова намислихме съ особени знаци да отбелязваме върху плика всичко онова, което искаме да си кажемъ.

Това признание накарало англичанина да потърси нѣкое сѣрдство, което да може да прекрати всички злоупотрѣби отъ тоя родъ. И сѣръ Роналдъ Хилъ приготвилъ докладъ до английското правителство, че трѣбва да се въведе малката правоѣгълна тънка хартийка, която да се залепя върху плика и да удостовери, че пощенската такса е платена отъ изпращача на писмото. Тази хартийка да не може да се премахне, безъ да остави следа.

Мили пжтековци, въ следущата страничка на пощенската марка ще ви разкажа за царетъ-колекционери на пощенски марки.

Съ тази страничка Пжтека открива широко колонитѣ си за всички пжтековци-колекционери на пощенски марки. Кой отъ каквото се интересува, нека запита, ще му се отговори веднага. А ако нѣкой знае нѣщо повече отъ леля ви Лазарина за пощенските марки, нека се обади. Ще печатаме знанията му въ страничката.

Съ пжтековски поздравъ леля Лазарина

Всѣко интелигентно българче трѣбва да чете ПЖТЕКА, защото едничка ПЖТЕКА наредъ съ приятното четиво дава и полезно.

Обърнете внимание на двѣтѣ последни писма на леля Лазарина до малките пжтековци. Тѣ откриватъ конкурсъ за най-хубава народна приказка и най-хубава народна пѣсенъ. Наградата за най-добрия разказвачъ ще бѣде голѣма.

Отъ идущия брой Пжтека открива специална страница на българското творчество.

Къмъ 15 декемврий излиза въ отдѣлна книга повестъта

КОСЬО ДЪЛГОНОСЬО
и ФРОСА ДЪЛГОКОСА

Издание Ив. Коюмджиевъ, цена 20 лева.

Сензацията въ киноартистичния свѣтъ

Най-новитѣ кино-артисти изъ животинския кадѣръ